

FEBRUÁR 3.

SZENT BALÁZS VÉRTANÚPÜSPÖK ÜNNEPE

A BALÁZSOLÓ GYERTYA MEGÁLDÁSÁNAK SZÖVEGE

P Az Úr legyen veletek!
M És a te lelkeddel!

P Könyörögjünk.
Mindenható, jóságos Istenünk!
Te pusztá szavaddal, isteni igéddel teremtetted a világmindenséget.
Azt akartad, hogy Igéd, aki által mindent megalkottál, tested öltöszön.
Te, a fölséges és mérhetetlen,
félelmetesen dicsőséges és csodatevő Isten rendelted így.
A tebeléd vetett hitének megvallásával
szent Balázs püspök és vértanú minden kínzóeszközzel bátran szembenézve
elnyerte a vértanúság győzelmi koszorúját.
Egyéb kegyelmi ajándékaid mellett azzal is kitüntetted őt,
hogy a torokbajban szenvedőket meggyógyítsa.
Kérve kérünk, ne tekints bűneinkre,
hanem az ő érdemeiért és könyörgésére áldd meg és szenteld meg ezt a gyertyát.
+
Áraszd rá kegyelmedet, hogy mindazok, akiknek a torkát ez gyertya érinti,
és benned hisznek, mentek maradjanak a torokbajtól és minden más bajtól.
És szent Egyházadban neked hálát adva, boldogan magasztalják dicsőségedet
és mindörökké áldott szent nevedet.
Krisztus, a mi Urunk által.
M Ámen.

A „TOROK-ÁLDÁS” SZÖVEGE, „BALÁZSOLÁS”

P Szent Balázs püspök és vértanú közbenjárására
szabadítson meg téged az Isten a torokbajtól
és minden más bajtól: az Atya, a Fiú és a Szentlélek.
H Ámen.

Babits Mihály: Balázsolás

Szépen könyörgök, segíts rajtam, Szent Balázs!
Gyermekkoromban két fehér
gyertyát tettek keresztbe gyenge nyakamon
s úgy néztem a gyertyák közül,
mint két ág közt kinéző ijedt őzike.
Tél közepén, Balázs-napon
szemem pislogva csüggött az öreg papon,
aki hozzád imádkozott
fölém hajolva, ahogy ott térdeltem az
oltár előtt, kegyes szokás
szerint, s diákul dűnnyögve, amit sem én
s ő se jól értett. De azért
te meghallgattad és megóvtad gyermeki
életem a fojtogató
torokgyíktól, s a veszedelmes mandulák
lobjaitól, hogy fölönvén
félszáz évet megérjek, háladatlanul,
nem is gondolva tereád.
Óh ne bánd csúf gondatlanságom, védj ma is,
segíts, Sebasta püspöke!
Lásd, így élünk mi, gyermek módra, balgatag,
hátra se nézünk, elfutunk
a zajló úton, eleresztve kezetek,
magasabb szellemek - de ti
csak mosolyogtok, okos felnőttek gyanánt.
Nem sért ha semmibe veszünk
s aztán a bajban újra visszaszaladunk
hozzátok, mint hozzád ma én
reszkető szívvel... Mosolyogj rajtam, Balázs!

ki mint a szepegő kamasz,
térdeplek itt együgyű oltárod kövén -
mosolyogj rajtam, csak segíts!
Mert orv betegség öldös íme engemet
és fojtogatja torkomat,
gégém szűkül, levegőm egyre fogy, tudóm
zihál, s mint aki hegyre hág,
mind nehezebben kúszva, vagy terhet cipel,
kifulva, akként élek én
örökös lihegésben. S már az orvosok
kése fenyeget, rossz nyakam
fölvágni, melyet hajdan olyan megadón
hajtottam gyetyáid közé,
mintha sejtettem volna már... Segíts, Balázs!
Hisz a te szent gégédet is
kések nyiszálták, mikor a gonosz pogány
kivégzett: tudhatod, mi az!
Te ismered a penge élet, vér izét,
a megfeszített percekét,
a szakadt légcső görcseit, s a fulladás
csatáját és rémületét.
Segíts! Te már mindent tudsz, túl vagy
mindenen,
okos felnőtt! Te jól tudod,
mennyi kínt bír az ember, mennyit nem sokall
még az Isten jósága sem,
s mit ér az élet... S talán azt is, hogy nem is
olyan nagy dolog a halál.